

Teta Katarina: Da, ljubezen
vekomaj ne mine.
Mati vredna
večne je ljubezni.
Kje bi Slavko
našel pravo mater?

Slavko: Bog mi vrni
mojo prvo mater!
Prava mati
to je prva mati;
druge ne bi
mogel več poznati!

Teta Katarina: Dragi Slavko,
tvoja bodi torba!
Dal boš drugim,
kar boš hotel dati.
Prva mati
to je prava mati!

(Slavko sprejme torbo, jo odpre in nje vsebino razdeljuje med druge.)

ZASTOR!

K. Matkovič:

Daritev.

Potem, ko je Jezus odšel nazaj v nebesa, k svojemu Očetu, in od tam apostolom poslal še Sv. Duha, so ti šli po vsem svetu in z velikim veseljem oznanjali ljudem Jezusov nauk. Tudi k malikovalcem so šli in jih učili božjih resnic in pravičnega življenja. Ko so jim pripovedovali o Jezusovih čudežih, je pač vsak poželel, da bi tega dobrega in mogočnega Sina božjega sam videl in slišal in z njim govoril. Zahrepeneli pa po Jezusu niso le taki, ki so prvič slišali o njem, temveč tudi apostoli sami so mnogokrat na svojih potovanjih in pri svojem poučevanju zaželeli, da bi bil Jezus pri njih. Vemo že, da so apostoli to svoje hrepenenje vselej in povsod lahko tudi uresničili; Jezus jim je namreč pri zadnji večerji obljubil, da se bo tudi na njihovo besedo spremenil kruh v Jezusovo Telo in vino v Jezusovo Kri. »To delajte v moj spomin«, je naročil. Kadar so bili učenci zbrani v njegovem imenu in pri poslušanju njegovega nauka, so vselej tudi jedli od njegovega skrivnostnega Telesa



OČITNA SPOVED

✻ GLORIJA ✻

SLAVA
BOGU *

* MIR
LJUDEM



PROŠNJE



LIST



EVANGELIJ



VERA

in pili od njegove skrivnostne Krvi. Spomin na Jezusa mora tudi našo dušo napolniti pred vsako sveto mašo.

Križ, ki ga duhovnik naredi prav v začetku svete maše, pred spodnjo stopnico stoječ, nas že spominja na to, da se bo na altarcu ponovila Jezusova daritev na križu, — še na tleh pred altarcem stoječ in globoko sklonjen moli mašnik še

očitno spoved (confiteor); ponovi jo tudi ministrant v imenu vseh vernikov. Oba si trikrat potrkata na prsi in rečeta »moj greh, moj greh, moj preveliki greh.« Odpuščenje torej prosita in ti, kadar si pri sv. maši, moli takrat kesanje nad svojimi grehi. Daritve grešnega in hudobnega človeka Bog namreč ne bi maral sprejeti, kakor je odklonil daritev hudobnega Kajna. — Ko smo tako očistili svoja srca, potem šele stopi mašnik do altarcu in tam izmoli

glorijo, tisto lepo pesem, ki so jo angeli pri jalslicah peli: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji.« S to pesmijo pove mašnik, zakaj prav za prav hoče darovati: da bi Boga slavil in počastil, da bi ljudem blagoslova in milosti in dobrot božjih izprosil. — Ker je Jezus sam rekel »prosite in dalo se vam bo«, gre mašnik potem na desno stran altarcu h knjigi in bere iz nje

prošnje, v katerih Bogu pove naše stiske in potrebe. Te prošnje so pač v raznih časih različne: n. pr. za zdravje, za dobro letino, za pravo vreme i. t. d. Ena prošnja pa se vedno in vedno ponavlja: tista namreč, da bi mi enkrat gotovo v nebesa prišli v večno veselje. Mašnik moli zase in za vse ljudi, ti pa povej Bogu svoje želje in potrebe. — Darove in blagoslov božji posebno pa nebeško veselje pa si moramo zaslužiti s tem, da izpolnujemo voljo božjo. Da ne bi ljudje potem, ko ne hodijo več v šolo, pozabili, kaj Bog od njih hoče, zato mašnik pri vsaki sv. maši čita kakšen odstavek iz sv. pisma. Ta

list ali berilo, je včasih vzeto iz pisem apostolov, včasih iz spisov, napisanih v stari zavezi. Je torej

nauk božji in vreden, da ga poslušamo in se po njem ravnamo. — Še mnogo važnejši pa je evangelij, ki nam vselej pove kakšno zgodbo iz življenja Jezusovega in oznani kakšno njegovo besedo. Zato pri evangeliju, — ko ministrant knjigo prenese na levo stran altarja, — vstanemo in stojte poslušamo besede in nauke Sina božjega. Ob nedeljah mašnik potem še s prižnice po slovensko prebere evangelij; tudi tedaj vstanemo iz spoštovanja do božje besede. Ti se pa potrudi, da si boš vsakič vsaj nekaj iz evangelija dobro zapomnil. — Po evangeliju zmoli z mašnikom skupaj še

vere o, kjer obljubimo, da bomo res izpolnili in izvršili, kar Bog od nas hoče.

Vaš prijateljček.

Gvidon je torej oblekel čedno obleko, ki je bila čisto nova. Med oblačenjem pa je govoril o »Jezuščku, svojem velikem prijatelju, katerega tako zelo ljubi«.

Fant je bil v svoji nestrpnosti tako uren, da so prišli do cerkve še preden je bila odprta.

Med sv. mašo Gvidon ni pel. V svoji mašni knjigi je sledil molitvam lepe maše v Presveti Trojici, ki jo je bil že naprej pripravil.

Končno je vendar prišel zaželeni trenutek. Ljubo dete poklekne med očeta in mater, za njim pa stojte njegovi sorodniki: stric, teta in dragi Markec.

O, blaženi trenutek, ko se angelček sedmih let sreča z Jezuščkom!

Mašnik vzame v roko hostijo: »Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa naj ohrani tvojo dušo za večno življenje!«

S povešenimi očmi in z rokami oklepajoč svoj zaklad pride sveto dete zopet na svoj prostor.

Jezus prebiva v srcu svojega Gvidona.

Gvidon ima svojega Jezusa.

Zdi se mi, da slišim angele prepevati lepi slavo-spev: